

Οἱ νοσοκόμες φαίνονται ἐκπληκτες, Χλωμιά-
(ζουν.
'Ο πελάτης φέρεται πίσω στή ξωή, ἢ καί
(τέτοιο.
'Ο λόγος πού δέν τὸ κάνω αὐτὸ πιδ πολὺ (πα-
(ραθέτω)
εἶναι: ἔχω μιὰ ζωὴ νὰ χρεωκοπήσω —

ἐξαιτίας τῆς συζύγου καὶ τοῦ γιοῦ μου — νὰ
(τὴν ἐμποδίσω νὰ κερδίζει
— Κύριε Κόκκαλα, τὸ γλέπω αὐτό.
Αὐτοὶ γι' αὐτὲς τίς ἐνχειρήσεις σ' εὐχαρι-
(στάν, ὦραία;

ὄχι σὲ πληρώνουν. — Σωστά.
Σπάνια ἔχεις δεῖξει τόση κατανόηση.
Τώρα ὑπάρχει μιὰ ἀκόμη δυσκολία μὲ τὸ φῶς:

Εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ ἐκτελῶ σ' ἀπόλυτο
(σκοτάδι

ἐγχειρήσεις πολὺ λεπτές
στὸν ἑαυτό μου.

— Κύριε Κόκκαλα, μὲ φοβάς.
Καθόλου περίεργο πού δὲ σὰς πληρώνουν. Θὰ
(πεθάνετε;

— Φίλε
μου, πέτυχα. 'Αργότερα.

Ρόμπερτ Λάξ (1915)

Καλυμνιάδα (μέρος II)

πὲς τὸ μισοφέγγαρο
μισοφέγγαρο ἀπὸ βράχο
ἓνα νησί στραμμένο ἀνατολικά
σὲ μιὰ θάλασσα ὅλη τσικίσματα

τοὺς ἀσημένιους του

θόλους

τὰ πολλὰ του

χρωματιστὰ

μέτωπα

ἓνας βράχος:

τὶ φυτρώνει πάνω του;

λίγο

πράσινο

τὸ χει-

μώνα

οἱ ἄντρες μὲ τὰ γαλάζια δίχτυα τους

γοῖ γοῖ

ἔξω κάθε νύχτα

καὶ μπαλώνοντας

τὰ δίχτυα

τὸ

πρωὶ

οἱ ἄλλοι πού

πάνε ἔξω

γιά μῆνες

κάθε φορὰ

καὶ βουτᾶνε
(γιά

σφουγγάρια)

οἱ γυναῖκες πού

ὕφαινον

οἱ γυναῖκες πού

δένουν τοὺς γάντζους

στὰ μακριὰ

ἄσπρα

νῆματα

Ρόμπερτ Μπλάυ (1916)

'Αφού ἤπιαμε ὅλη νύχτα μ' ἓνα φίλο,
εγαίνουμε ἔξω μὲ μιὰ θάρκα τὴν αὐγὴ νὰ
δοῦμε ποιὸς μπορεῖ νὰ γράψει τὸ πιδ κα-
λὸ ποίημα

Αὐτὰ τὰ πεῦκα, αὐτὲς οἱ ψηλὲς βαλανιδιές,
(αὐτοὶ οἱ βράχοι,

Αὐτὸ τὸ νερὸ τὸ σκοτεινὸ καὶ τ' ἀγγιγμένο
(ἀπ' τὸν ἄνεμο —

Σὰν ἐσένα, σκοτεινὴ θάρκα,
Παρασύρομαι σὲ νερὸ θερμένο ἀπὸ δροσερὴ
(πηγὴς.

Κάτω ἀπὸ τὰ νερά, ἀπὸ τότε πού ἤμουν ἀγὼρ
'Ἐχω ὀνειρεντεῖ παρὰ ξενους καὶ σκοτεινοὺς
(θησαυροὺς,

"Οχι χρυσάφι ἢ παρὰ ξένα πετράδια, μὰ τὸ ἄ-
(ληθινὸ

Δῶρο, κάτω ἀπ' τίς χλωμὲς λίμνες τῆς Μιν-
(νεσότα.

Κι αὐτὸ τὸ πρωὶ πάλι, παρουρημένος στὸν αὐ-
(γινὸ ἄνεμο,

Νιώθω τίς παλάμες μου καὶ τὰ παπούτσια μου
(κι αὐτὸ τὸ μελάνι —

Νὰ παρασύρονται, ὅπως ὁλόκληρο αὐτὸ τὸ σῶ-
(μα παρασύρεται,

Πάνω ἀπ' τὰ σύννεφα τῆς σάρας καὶ τῆς
(πέτρας.

Λίγες φίλιες, λίγες αὐγές, λίγες ματιὲς χορ-
(τάρι,

Λίγα κουπιά περασμένα ἀπὸ τὸ χιόνι καὶ τὴ
(ξέστη,

"Ετο. παρασυρόμαστε πρὸς τὴν ἀκτὴ, πάνω
(ἀπὸ κρύα νερά,

Χωρὶς πὰ νὰ μᾶς νοᾶζει ἂν παρασυρόμαστε
(ἢ πᾶμε ὁλόσια.

Ἐαφνιασμένος ἀπ' τὸ δράδου

'Τπάροχα μιὰ ἄγνωστη σκόνη πού εἶναι κοντά
(μας,

Κύματα πού σπᾶνε σ' ἀκτὲς μόλις πέρ' ἀπ' τὸ
(λόφο,

Δέντρα γεμάτα πουλιὰ πού ποτὲ δὲν ἔχουμε
(δεῖ,